

Qalmúr: Veliká kniha dračích pravidel

Qalmúr byla ohromná tajemná kniha, kterou napsala Floryandra se svým druhem Hefmínem. Patřili k drakům z rodu Ostrohřbetých a obývali Žloutkovou skálu plnou zlatých třpytivých puklin. V dobách, kdy Floryandra usoudila, že by měl být mezi draky nastolen nějaký řád, na nebi poletovalo tolik draků, kolik po zemi pobíhalo myší. Soubor všech nejdůležitějších odedávna platných rad, dojmů a příhod sepisovala dlouhá léta, zatímco srpek Měsíčku na obloze neúnavně protancoval nespočet bělostných kostýmků. Hefmín jí přitom neúnavně a obětavě pomáhal a stále přicházel na nové nápady.

Knihu napsala inkoustem z rozdrčených brusinek a mateří kašičky včel. Stránky vyrobila z pampeliškového chmýří, které stmelila mušími slinami, jež jim dodaly lesk a pružnost. Zabalila ji do uschlé dračí kůže, kterou zakapala vrstvou vosku, a před prvním otevřením ji zpěvem pokřtilo hejno bažantů.

Qalmúr se stal jejich celoživotním dílem. Ukryli ho do té největší a nejhezčí jeskyně uvnitř Žloutkové velehory. Panovalo tam tak nevídané sucho, že když pohládila křídlem okolní kameny, zvedl se jemný třpytivý prach. Jeskyně voněla něčím výjimečným. Floryandra ji vystlala hedvábnými chomáčky a zútulnila, jako kdyby to byla komnata, ve které měla žít princezna. A pak tam s Hefmínem uložili Qalmúr, který tam zůstal dodnes.

Dračí pár žil dlouhá léta jen o několik rozsedlin dál. Neměli žádné mládě, ale často za nimi létala hejna malých dráčat ze sousedství. Floryandra s Hefmínem se k jejich skotačení s velkou radostí často připojovali. Rodiče si mezitím chvíli pročítali dračí moudrost v Qalmúru a pak si zase hráli. Jedním z tajemných znaků Draků ostrohřbetých totiž bylo, že každý dospělý jedinec měl v sobě dětskou i dospělou duši zároveň, a tak se chvíli chovali rozumě a pak zase rozverně.

V jeskyni plápolaly na stěnách malé pochodně a jen občas tam nakouknul skřítek Burifal, který Qalmúr hlídal. Zpráva o obsáhlém zákoníku, který byl současně kronikou i encyklopedií dračího světa, se rozšířila rychleji, než plují dešťové mraky. Houfy draků létaly k Obloučkovému pohoří a ve slavné jeskyni si četly. Někdy tam strávily jen chvíli, protože si zaletěly pro dobrou radu. Jindy setrvaly několik západů slunce a se zájmem se dozvídali o dračích legendách. Často jeden drak předčítal a ostatní polehávali kolem s nastraženými ušima. Byla to jediná kniha, kterou draci za éru svého rodu sepsali, a tak se stala se jejich národním bohatstvím. Všichni si jí nesmírně vážili. Kniha stále a stále

sílila, až byla tak těžká, že už ji z kamenné sluje nedokázaly vynést ani ty nejsilnější dračí tlapky. Dlouhá staletí patřila všem a obdivuhodné bylo, že v ní každý dokázal najít, co ho zajímá.

QALMÚR

Veliká kniha dračích pravidel

53. drápek

8. kamínek

12. paprsek

Draci a pláč

Draci nepláčou v lese. A už vůbec ne na pevnině. Když chtějí prolévat slzy, létají nad veliká jezera nebo moře. Jejich pláč může mít totiž nedozírné následky pro vše živé v okolí. Draci pláčou rychleji, než půda dokáže jejich slzy vsáknout. Proto si dáváme pozor, už když uroníme první slzu, a okamžitě uháníme nad nejbližší hladinu. Pokud nás pláč přepadne náhle, přikryjeme si oči listy a přívál slz nepustíme ven. Často se takto podaří pláč úplně zastavit. Přesto doporučujeme vyhledat jezero pro případ, že by nás smutek rychle přepadl znovu.

53. drápek

8. kamínek

13. paprsek

Drak chrání vše živé

Drak nejí zvířata. Neloví je ani pro kožíšek či něco jiného. Drak pomáhá všemu živému. Uvidí-li drak, že se děje něco špatného, musí zasáhnout a ochránit slabší. Patří k největším obyvatelům Pohádkového lesa, ale nikdy své síly nezneužívá. Drak se nenarodil jako mraveneček, protože je inteligentní a ví, jak se svými schopnostmi správně nakládat.

53. drápek

8. kamínek

14. paprsek

Draci a oheň

Drak má výslovně zakázáno používat jiskrný oheň za jiným účelem než pro vlastní potřebu! Je zakázáno strašit ohněm lesní zvířátka. To platí, i kdyby se mu posmívala, že je moc obézní nebo nemotorný. Drak má zakázáno chlubit se ohněm a komukoliv tím dokazovat, jak je úžasný a silný. Chytrý jedinec nechrlí oheň ani na obloze, aby mu náhodou nedošel při letu dech a oheň se neobrátil proti jeho tělu. Drak může oheň používat pro vlastní potřebu i pro potřebu jiných zvířátek. Když kýchá, dává si pozor, aby kýchnutí nevyšlo až z dutiny ohenní. Mohl by se totiž kolem objevit oblak jisker. Kýchá zkrátka tak, jak se kýchat má, a nezkouší to jinak, protože je to velmi nebezpečné (podloženo vlastní zkušeností).